Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς πολύτιμον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ.15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ον. Ἐν Ἀθήναις τὴν 4 Μαΐου 1896 Ἔτος 18ον.—Ἀριθ. 17

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 121)

Ἐπηκολούθησε βραχεῖα σιωπή, τὴν ὁποίαν διέκοψεν ὁ Γιάννης, εἰπών :

« Ἄμα φθάσετε εἰς τὸ Πὸρτ-Κλαράνς διατὶ δὲν ἐξακολουθεῖτε τὸ ταξεῖδί σας μαζί μας, κύριε Σέργιε ; Ἀφ' οὗ σκοπεύετε νὰ ἐπιστρέψετε εἰς Ῥωσσίαν εἰς τὸν πατέρα σας...

— Ἀδύνατον, Γιάννη, ἀπήντησεν ὁ κύριος Σέργιος. Δὲν ἐτελείωσα ἀκόμη τὴν ἐξερεύνησιν τῶν χωρῶν τῆς Δυτικῆς Ἀμερικῆς.

— Ἡ Καγέττη θὰ μείνῃ μαζί σας ; ἠρώτησεν ὁ Γιάννης.

— Βεβαίως· δὲν πρέπει νὰ με ἀκολουθήσῃ τώρα ποῦ ἀνέλαβα νὰ φροντίσω διὰ τὸ μέλλον της ;

— Καὶ δὲν θὰ σας ἀφήσῃ, κύριε Σέργιε, οὔτε ὅταν θὰ πᾶτε εἰς τὴν πατρίδα σας ;

— Παιδί μου, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σέργιος, δὲν ἀπεφάσισα ἀκόμη ὁριστικῶς. Αὐτὸ μόνον εἰμπορῶ νὰ σου 'πῶ τώρα ὅτι, ὅταν φθάσωμεν εἰς τὸ Πὸρτ-Κλαράνς, θὰ ἰδοῦμεν. Ἴσως ἐκεῖ θὰ κάμω εἰς τὸν πατέρα σου μίαν πρότασιν καὶ ἀπὸ τὴν ἀπάντησίν του ἐξαρτᾶται».

Ὁ Σέργιος ὡμίλει τώρα μὲ περισσότερον δισταγμόν. Ὁ Γιάννης ἐνόησεν ὅτι ἡ ἐπιφύλαξις ἐκείνη τῷ ἐπεβάλλετο ὑπὸ τῶν πραγμάτων καὶ δὲν ἐπέμετεν ἐρωτῶν. Ἐν τούτοις ἀπὸ τῆς συνομιλίας ταύτης, οἱ δύο φίλοι συνεδέθησαν στενώτερον. Ἀπὸ τῆς συνομιλίας ταύτης ὁ κύριος Σέργιος ἐνόησε τὰ ἔξοχα προτερήματα τοῦ Γιάννη καὶ ἔκτοτε ἐζήτει πάντοτε νὰ τὸν διδάσκῃ, νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ νὰ τὸν προτρέπῃ πρὸς τὰ καλὰ μαθήματα τὰ ὁποῖα τόσον ἐπόθει. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Κασκαμπὲλ ἦσαν κατενθουσιασμένοι διὰ τὰς πρὸς τὸν υἱόν των διαθέσεις τοῦ Ῥώσσου.

Μολοντοῦτο ὁ Γιάννης δὲν παρημέλει τὰ κυνηγετικά του καθήκοντα. Ὁ Σέργιος, ἀγαπῶν ἐμπαθῶς τὸ κυνήγιον, τὸν συνώδευε συχνότατα. Αἱ πεδιάδες ἐκεῖναι ἦσαν πλουσιώταται εἰς θηράματα. Ὑπῆρχεν ἀφθονία προπάντων λαγωῶν, ἡ χρησιμότης τῶν ὁποίων ἦτο σημαντικὴ ὄχι μόνον ὑπὸ γαστρονομικὴν ἔποψιν.

— Δὲν κυνηγᾶτε μόνον στυφάδο καὶ σαλμί, ἔλεγεν ὁ Κασκαμπὲλ εἰς τοὺς εὐτυχεῖς κυνηγούς· κυνηγᾶτε ἐπανωφόρια, γοῦνες, μανσόν, σκεπάσματα..

— Ἔχεις δίκαιον, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σέργιος. Οἱ λαγοὶ αὐτοὶ κάμνουν τὴν φιγοῦράν των πρῶτα εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ κατόπιν εἰς τὴν ἱματιοθήκην. Καὶ κάμνεις καλὰ νὰ τες φυλᾷς αὐτὲς τὲς γοῦνες, φίλε μου, γιατὶ ὁ χειμὼν τῆς Σιβηρίας δὲν χωρατεύει.»

« Ὁ γόης ἔκαμνε μαγείας » (Σελ. 130, στήλ. 6'.)

Διὰ τοῦτο ἐκυνήγουν κυρίως λαγούς, φυλάσσοντες τὰ δέρματά των, οἰκονομοῦντες δὲ συγχρόνως καὶ τὰς προμηθείας των διὰ τὴν ἐποχήν, καθ' ἣν ὁ χειμὼν θὰ ἔτρεπεν εἰς φυγὴν τὸ θήραμα ἀπὸ τὰς πολικὰς χώρας.

Ἄλλως τε, ὁσάκις οἱ κυνηγοὶ δὲν εὕρισκον οὔτε λαγούς, οὔτε πέρδικας, ἡ Κορνηλία δὲν ἀπηξίωνε νὰ μαγειρεύῃ, κατὰ τὴν ἰνδικὴν συνήθειαν, κανένα κόρακα, ἢ καμμίαν κορώνην, χωρὶς διὰ τοῦτο ἡ σοῦπα της νὰ εἶνε ὀλιγώτερον εὔγευστος. Ὁπωσδήποτε, βλέπετε, δὲν ὑπῆρχε κανεὶς κίνδυνος νὰ ἀποθάνουν τῆς κείνης οἱ ἐν τῇ Εὐδρόμῳ Οἰκίᾳ. Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον κάπως τους ἐστενοχώρει τώρα καὶ τους ἔκαμνε νὰ ὑποφέρουν, ἦσαν τὰ ἔντομα.

Ὁ Κασκαμπὲλ, ὁ ὁποῖος δὲν εὑρίσκετο πλέον ἐπὶ ἀγγλικοῦ ἐδάφους, τὰ ἐθεώρει ἀνυπόφορα. Πραγματικῶς δὲ τὸ πλῆθος τῶν μυιῶν ἐκείνων, θὰ ὑπερέβαινε πᾶν μέτρον, ἂν δὲν ὑπῆρχον αἱ χελιδόνες, αἱ ὁποῖαι καλὰ τὸ ἀπεδεκάτιζαν. Δυστυχῶς ὅμως καὶ αὗται μετηνάστευσαν ταχέως πρὸς νότον, διότι πολὺ ὀλίγον καιρὸν μένουν εἰς τὰ μεθόρια τοῦ πολικοῦ κύκλου !

Τὴν 9 Ἰουλίου ἡ Εὐδρόμος Οἰκία ἔφθασεν ἐπὶ τῆς συμβολῆς τῶν δύο ποταμῶν, εἰς τὸ μέρος δηλαδὴ ὅπου ὁ ποταμίσκος Λέθης χύνεται εἰς τὸν μεγάλον Γιουκὼν δι' εὐρέος ρήτ-

γματος τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ ὄχθης. Παρὰ τὴν συμβολὴν τοῦ Λέθη ὑπάρχει καὶ τὸ φρούριον Σέλκιρκ, ἥττον σημαντικὸν τοῦ φρουρίου Γιουκών, κείμενον ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ.

Ἀπὸ τῆς ἐκ Σίτκας ἀναχωρήσεως ἡ νεαρὰ Ἰνδὴ εἶχε παράσχῃ πολυτίμους ὑπηρεσίας, δεικνύουσα τὸν δρόμον εἰς τὸν μικρὸν θίασον μετὰ θαυμαστῆς ἀσφαλείας. Ἤδη, κατὰ τὸν νομαδικὸν αὐτῆς βίον, πολλάκις εἶχε διασχίσῃ τὰς πεδιάδας αὐτάς, τὰς βρεχομένας ὑπὸ τοῦ μεγάλου ἀλασκανικοῦ ποταμοῦ. Ἐρωτηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σεργίου πῶς διῆλθε τὴν παιδικήν της ἡλικίαν, διηγήθη ὅλην τὴν θλιβερὰν της ζωήν, τὰς τόσας μεταναστεύσεις της, τὴν ἐξαφάνισιν τῆς φυλῆς της, τὴν καταστροφὴν τῆς οἰκογενείας της, μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν, ἐγκαταλειφθεῖσα αἴφνης χωρὶς γονεῖς, χωρὶς κανένα προστάτην εὑρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ζητήσῃ νὰ γίνῃ ὑπηρέτρια εἰς τὴν Σίτκαν. Ἡ θλιβερὰ αὕτη ἱστορία συνεκίνει βαθύτατα τὸν Γιάννην, ἂν καὶ τὴν εἶχεν ἀκούσῃ πολλάκις ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Καγέττης.

Εἰς τὰ περίχωρα τοῦ φρουρίου Σελκιρκ συνήντησαν μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ἰνδοὺς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι περιπλανῶνται παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Γιουκὼν καὶ ἰδίᾳ ἀπὸ τοὺς Βίρσους, τὸ ὄνομα τῶν ὁποίων ἰνδιστὶ σημαίνει — ὡς μετέφρασεν ἡ Καγέττη, — ἄ ν θ ρ ω π ο ι τ ῆ ς σ η μ ύ δ α ς. Καὶ ἀληθῶς πολλὰ τοιαῦτα δένδρα ἀπαντᾷ τις ἐν τῷ μέσῳ τῶν πευκῶν καὶ τῶν λανοειδῶν δρυῶν, αἱ ὁποῖαι καλύπτουν τὸ κέντρον τῆς Ἀλάσκας.

Τὸ φρούριον Σέλκιρκ κατοικούμενον ὑπὸ τινων ὑπαλλήλων τῆς Ρωσσοαμερικανικῆς Ἑταιρίας, πᾶν ἄλλο εἶνε ἢ στρατιωτικὸς σταθμός. Κυρίως εἰπεῖν εἶνε ἀποθήκη δερμάτων καὶ γουναρικῶν, ὅπου οἱ ἔμποροι τῶν πέριξ ἔρχονται καὶ κάμνουν τὰς προμηθείας των.

Οἱ ὑπάλληλοι ἐκεῖνοι, εὐτυχεῖς διὰ τὴν ἔπισκεψιν, ἡ ὁποία διέκοπτε τὴν μονοτονίαν τοῦ καθημερινοῦ των βίου, ὑπεδέχθησαν καλῶς τὸ προσωπικὸν τῆς Ε ὐ δ ρ ό μ ο υ Οἰ κ ί α ς. Ἐκ τούτου ὁ Κασκαμπὲλ ἀπεφάσισε νὰ σταθμεύσῃ ἐκεῖ πρὸς ἀνάπαυσιν 24 ὥρας.

Ἡ ἅμαξα ἐν τούτοις θὰ διήρχετο τὸν ποταμὸν Γιουκὼν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος, διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν διάβασιν ἀπὸ ἄλλο, ἡ ὁποία πιθανὸν νὰ μὴν ἦτο τόσον εὐνοϊκή. Τωόντι, ὅσον ἐπροχώρει τις πρὸς δυσμάς, ἡ κοίτη τοῦ ποταμοῦ ἐγίνετο πλατυτέρα καὶ ὁ ροῦς του ὁρμητικώτερος.

Τὴν συμβουλὴν ταύτην ἔδωσεν ὁ κύριος Σέργιος, ἀφ' οὗ ἐσυμβουλεύθη τὸν χάρτην του. Μία λέμβος λοιπὸν μετεκόμισεν εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην τὴν Ε ὔ δ ρ ο μ ο ν Οἰ κ ί α ν τῇ βοηθείᾳ τῶν ἰνδῶν, τῶν οἰκούντων εἰς τὰ περίχωρα τοῦ φρουρίου Σέλκιρκ, οἱ ὁποῖοι ἐκμεταλλεύονται τὰ ἰχθυοτρόφα ὕδατα τοῦ ποταμοῦ. Ἄλλως τε ἡ ἀφιξις τῆς οἰκογενείας Κασκαμπὲλ δὲν τους ἔβλαψεν· ἀπεναντίας εἰς ἀντάλλαγμα τῶν ὑπηρεσιῶν των, τοῖς παρέσχε μίαν πολὺ σημαντικήν.

Ὁ φύλαρχος ἦτο τότε βαρέως ἀσθενὴς — τοὐλάχιστον οὕτως ἐπιστεύετο. Ἰατρικὰ καὶ ἰατρὸς δὲν ὑπῆρχεν ἐκεῖ ἐκτὸς τοῦ γόητος καὶ τῶν μαγικῶν φαρμάκων τῶν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἰνδοῖς. Ἀπό τινος χρόνου ὁ ἀσθενὴς ἀρχηγὸς κατέκειτο ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ χωρίου, ὅπου μεγάλη πυρὰ ἔκαιε νυχθημερόν. Οἱ Ἰνδοί, συνηθροισμένοι πέριξ, ἔψαλλον μίαν προσευχὴν πρὸς τὸν μέγαν Μανιτούν, ἐνῷ ὁ γόης ἔκαμνε τὰς καλλιτέρας μαγείας που ἤξευρε, διὰ νὰ ἀποδιώξῃ τὸ πονηρὸν πνεῦμα, τὸ ὁποῖον εἶχε κατασκηνώσῃ εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἀσθενοῦς. Διὰ νὰ ἐπιτύχῃ δὲ καλλίτερα προσεπάθει νὰ εἰσαγάγῃ τὸ ρηθὲν πνεῦμα εἰς τὸ ἴδιον αὐτοῦ σῶμα· ἀλλ' ἐκεῖνο, ὑπερβολικὰ ἐπίμονον, δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸ κουνήσῃ.

Εὐτυχῶς ὁ κύριος Σέργιος, ὁ ὁποῖος κάτι ἐγνώριζεν ἀπὸ ἰατρικήν, διέγνωσεν εὐκόλως τὴν ἀσθένειαν, καὶ προστρέξας εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ μικροῦ φαρμακείου τῆς Ε ὐ δ ρ ό μ ο υ Οἰ κ ί α ς, ἔφερεν ἐκεῖθεν ἓν ἐμετικόν, τὸ ὁποῖον ὅλαι αἱ μαγεῖαι τοῦ γόητος δὲν ἦσαν ἱκαναὶ νὰ ντικαταστήσουν...

Τῷ ὄντι ὁ σεπτὸς ἀσθενὴς ὑπέφερε ἀπὸ δυσπεψίαν καὶ τὸ φάρμακόν τον ὠφέλησεν. Ὁ ἀρχηγός, πρὸς μεγάλην χαρὰν τῆς φυλῆς ὁλοκλήρου, ἐσώθη· καὶ ἡ οἰκογένεια Κασκαμπὲλ ἐστερήθη οὕτω τοῦ μεγαλοπρεποῦς θεάματος, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπαρουσίαζε μία τόσον ἐπίσημος ἰνδικὴ κηδεία. Σημειώσατε δὲ ὅτι οἱ Ἰνδοὶ δὲν θάπτουν τοὺς νεκρούς των. Τοὺς κρεμνοῦν εἰς τὸν ἀέρα, εἰς ὕψος ποδῶν τινων ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους. Ἐκεῖ, εἰς τὸ βάθος τοῦ φερέτρου των, ὡς διὰ νὰ τοις χρησιμεύσουν εἰς ἄλλον κόσμον, ἀποθέτουν τὴν πίπαν των, τὸ τόξον των, τὰ βέλη των, τὰ ξυλοπέδιλά των καὶ τὰς γούνας, τὰς ὁποίας ἐφόρουν τὸν χειμῶνα. Καὶ αἱ αὖραι τοὺς λικνίζουν μέσα εἰς τὸ φέρετρόν των, κατὰ τὸν αἰώνιον ὕπνον των, ὡς παιδία μέσα εἰς λίκνον....

Ἡ οἰκογένεια Κασκαμπὲλ ἔμεινεν εἰκοσιτέσσαρας ὥρας εἰς τὸ φρούριον Σέλκιρκ, μεθ' ὃ ἀπεχαιρέτισε τοὺς ἰνδοὺς καὶ τοὺς ὀκαλλήλους, ἀποκομίσασα λαμπρὰν τὴν ἀνάμνησιν τοῦ πρώτου ἐκείνου σταθμοῦ ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ. Τὴν 27 Ἰουλίου, ἤτοι μετὰ 17 ἡμέρας, ἡ Ε ὔ δ ρ ο μ ο ς Οἰ κ ί α ἔφθασεν εἰς τὸ φρούριον Γιουκών.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΚΥΜΑ

Ὁ ναύτης φεύγει καὶ ἀπομένει
μιὰ γραῖα μάνα μ' ἄσπρα μαλλιά,
ποῦ βλέπει θάλασσα ἀγριωμένη
καὶ κλαίει 'στὴν ἔρμη ἀκρογιαλιά.

Καὶ νὰ ποῦ ἄδικα ἡ γρηὰ φοβᾶται.
τὸ καραβάκι ἤλθε γερό.
τὸ ἑλληνόπουλο δὲ φοβᾶται
οὔτε ἀέρα, οὔτε νερό.

Ἑλλὰς καὶ κῦμα ἀδελφωμένα
πάντα 'στῆς δόξας τὴν ἀγκαλιὰ
ζοῦνε καὶ ἔζησαν ἀγαπημένα
καὶ 'στὰ ναυτόπουλα στέλλουν φιλιά

Δ. Γρ. Κ.

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΛΕΛΕ

Προχθὲς που 'πῆγα 'ς τὸ σπίτι τοῦ ἀγαπητοῦ μου ποιητοῦ Π*, ὁ μικρὸς υἱός του, ὁ χαριτωμένος πενταετὴς Λέανδρος, μοῦ ἔκαμεν ὀλίγην συντροφιὰν εἰς τὸ γραφεῖον, ἕως νὰ ἔλθῃ ὁ πατέρας του.

Εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν μου ὡμίλοῦσε πολὺ ὁ μικρός. Τὸν ἐρωτοῦσα καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας μοῦ ἀπεκρίνετο. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐλάμβανε θάρρος καὶ ἡ συνομιλία μας ἐγίνετο ζωηροτέρα. Πῶς τώρα ἔφθασεν εἰς τὸ ὕψιστον τῆς ζωηρότητος καὶ πῶς ἀνεστατώσαμεν τὸ σπίτι μὲ τὲς φωνές, θὰ σας διηγηθῶ ἀμέσως.

Εἶδα μίαν φωτογραφίαν τοῦ μικροῦ ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι.

— Μπᾶ! τίνος εἶνε αὐτὴ ἡ φωτογραφία; ἠρώτησα προσποιούμενος ὅτι δὲν τον ἀναγνωρίζω.

— Εἶνε τοῦ Λελέ, ἀπεκρίθη ὁ μικρός, μὲ αὐτάρεσκον μειδίαμα.

— Καὶ ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ Λελές;

— Ἐγώ!... ὁ Λέανδρος... ἔτσι μὲ λένε, Λελέ.

Προσεποιήθην τότε ὅτι κυττάζω τὴν φωτογραφίαν καλά-καλά.

— Ψέμματα, μὲ γελᾷς, εἶπα. Αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ Λελές... εἶνε ἕνα ἄλλο παιδί.

— Ὄχι! εἶνε ὁ Λελές!

— Ἀδύνατον. Αὐτὸ τὸ παιδί που εἶνε 'ς τὴ φωτογραφία, φορεῖ σκουφάκι, ἐσὺ δὲν φορεῖς.

Ὁ μικρὸς ἐγέλασε.

— Μέσ' 'ς τὸ σπίτι θέλετε νὰ φορῶ σκουφάκι;

— Ἄ, μπᾶ, δὲν εἶσαι σύ. Αὐτὸ τὸ παιδὶ φορεῖ τραχηλιὰ ἄσπρη· ἐσὺ φορεῖς τραχηλιὰ ἄσπρη; ποῦ εἶνε;

Ὁ Λέανδρος ἐγέλασε ἀκόμη πιὸ πολύ.

— Μ' αὐτὰ εἶνε τὰ καλά μου ροῦχα... μὲ αὐτὰ ἐφωτογραφήθηκα... αὐτὰ που φορῶ τώρα εἶνε τὰ παληά.

— Ἄφησέ τα αὐτά, θέλεις νὰ με γελάσῃς. Μπᾶ! Μπᾶ! τί βλέπω ἐδῶ;

Π α ν α γ ό π ο υ λ ο ς· νὰ τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ. Ὁ Παναγόπουλος εἶνε... ἰδές το ἐδῶ μὲ χρυσᾶ γράμματα.

Ὁ Λέανδρος ἤρχισε νὰ θυμώνῃ. Δὲν ἐγέλασε πειὰ καὶ ἡ φωνή του ἀντήχησε πιὸ δυνατή:

— Κελέ, τί λέτε, καλέ; Δὲν εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ αὐτό... Αὐτὸ λέει ὅτι ἐπήγαμε 'ς τοῦ Παναγοπούλου τοῦ φωτογράφου καὶ ἐκάμαμε τὴν εἰκόνα ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ἐνόησες;

— Ἄ, ἔτσι; εἶπα ὡς νὰ ἐπείσθην. Αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ φωτογράφου; Ὥστε ἐδῶ εἶνε ὁ Λελές...

— Ὁ Λελὲς βέβαια!

Καὶ ὁ μικρὸς ἡτοιμάσθη νὰ ξαναγελάσῃ. Ἀλλὰ δὲν τον ἄφησα:

— Μπᾶ! Μπᾶ! Τώρα το εἶδα. Τὸ παιδὶ αὐτὸ ἔχει μαλλιὰ σὰν κορίτσι. Ἐσὺ δὲν ἔχεις. Ἄ, κύριε, μὲ γελᾷς!

Τὸ ἀπρόοπτον ἐπιχείρημα, τὸ τόσῳ σοβαρόν, ἐκορύφωσε τὸν θυμὸν τοῦ μικροῦ.

— Ψέμματα! ψέμματα! ἐφώναξε. Εἶχα μαλλιὰ καὶ τα ἔκοψα! Δὲν ἐνθυμεῖσθέ που εἶχα μαλλιά;

— Πότε εἶχες μαλλιά;

— Δὲν ἐνθυμεῖσθε τότε που ἤλθατε μὲ τὸν μπαμπᾶ 'στὸ Σχολεῖο; Δὲν εἶχα μαλλιά; ἔ;

— Ὄχι, δὲν εἶχες!

— Εἶχα!

— Ὄχι, σοῦ λέγω!

— Εἶχα, σοῦ λέγω.

— Δὲν εἶσαι σύ!

— Ἐγὼ εἶμαι.

— Εἶνε ἡ φωτογραφία τοῦ Παναγοπούλου!

— Εἶνε ἡ φωτογραφία τοῦ Λελέ!

— Ὄχι! ὄχι! ὄχι!

— Ναί! ναί! ναί!

Ἐφώναζα ἐγὼ ἀλλὰ ἐκεῖνος ἐφώναζε περισσότερον. Εἶχε μιὰν ἀγωνία, μιὰ στενοχώρια που δὲν περιγράφεται. Τὰ ὡραῖά του ματάκια ἐγέμισαν δάκρυα. Καὶ ἀπὸ τὲς τόσες φωνές, ἀπὸ τὸ κακὸ που ἐγίνετο, ἔτρεξεν ἡ μητέρα του, νὰ ἰδῇ τί τρέχει. Τὸ δραματάκι ἐλύθη διὰ θεοῦ ἐκ μηχανῆς, ὅπως τὰ δράματα τῶν ἀρχαίων.

— Ναί, εἶνε ἡ φωτογραφία τοῦ Λελέ! εἶπεν ἡ μητέρα.

Ὁ Λελὲς ἐθριάμβευσεν.

Ἂν ὅσες φορὲς προσπαθοῦν νὰ του παραστήσουν τὸ ἄστρο μαῦρο, ἂν ὅσες φορές, εἴτε διὰ νὰστειευθοῦν, εἴτε διὰ νὰ ὠφεληθοῦν ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν του, προσπαθοῦν νὰ του δείξουν ὅτι δὲν εἶνε σωστὸν τὸ σωστόν, ἂν τέλος πάντων ὅσες φορὲς αἰσθάνεται καὶ εἰξεύρει ὅτι ἔχει δίκαιον, ἐξανίσταται καὶ διαμαρτύρεται μὲ τόσην δύναμιν, ὁ Λέανδρος πάντοτε εἰς τὴν ζωήν του θὰ θριαμβεύῃ. Φώναζε, μικρέ μου, φώναζε ὅταν ἔχῃς δίκαιον καὶ μή σε μέλῃ.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑΩΣ ΚΑΙ ΓΕΡΑΝΟΣ

[Κατὰ τὸν μῦθον τοῦ Αἰσώπου]

Ἕνα χρυσόφτερο παγώνι
ἐκεῖ ποῦ περπατεῖ ἁπλώνει
τὴν πολυχρώματή τ' οὐρά,
καὶ λέει 'ς τὸ ἔξυπνο γεράνι:
«Ποιὰ ψτωχὴ μάννα σ' ἔχει κάνει
»μὲ τόσο ἄσχημα ψτερά;

»Γεράνι δὲν γνωρίζω ἕνα
»νἄχῃ ψτεροῦγες σαν κ' ἐμένα
»καὶ νὰ φορῇ χρυσῆ στολή...»
Τοῦ λέει τότε τὸ γεράνι:
«Ξέρω, πῶς μ' ἔχει ὁ Πλάστης κάνει
»ψτωχὸ καὶ ἄσχημο πουλί

»Μὰ ἔχουν χάρι τὰ γεράνια
»νὰ λέν τραγοῦδι 'ς τὰ οὐράνια
»καὶ 'ς τάστεράκια νὰ πετοῦν
»ἐνῷ σὺ μένεις 'στὴν αὐλή σου
»σὰν πετεινός, καὶ τὴ στολή σου
»μωρὰ ὀρνίθια χαιρετοῦν!»

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ «ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ»

Ἀγαπητοί μου,

Διαπλασις ἐσχάτως σᾶς ἠρώτησε μὲ ποῖον τρόπον θὰ ἐκάμνατε εἰς τοὺς γονεῖς σας τὴν πλέον εὐχάριστον ἔκπληξιν. Ἂν ἡ ἐρώτησις αὕτη ἀπηυθύνετο πρὸς ἐμὲ ἐκ μέρους σας, θὰ σας ἀπαντοῦσα:

— Νὰ πάρετε τὸ «Παιδικὸν Θέατρον» τοῦ κ. Ξενοπούλου, νὰ διαλέξετε ἀπὸ μέσα ἕνα κομμάτι τοῦ γούστου σας, τοῦ φύλου σας, τῆς ἡλικίας σας καὶ τοῦ ἀριθμοῦ σας, νὰ το μάθετε καλὰ καὶ νὰ το παραστήσετε ἐνώπιον τῶν γονέων σας!...

Σᾶς βεβαιῶ ὅτι πλέον εὐχάριστον ἔκπληξιν δυσκόλως θὰ εἰμπορούσατε νὰ ἐφεύρετε. Ἂν μάλιστα ἐφροντίζατε νὰ εἶνε παρόντες εἰς τὴν παράστασιν καὶ ἄλλοι οἰκογενειακοὶ φίλοι καὶ συγγενεῖς, ὁ θριαμβός σας θὰ ἦτο ἀκόμη μεγαλήτερος, τὰ χειροκροτήματα περισσότερα καὶ ζωηρότερα. Σκεφθῆτέ το καὶ σεῖς ὀλίγον: Ἂν ἡ εὐχαριστησις τῶν γονέων εἶνε μεγάλη, ὅταν σᾶς ἀκούουν νὰ ναγινώσκετε κάτι τι καθαρὰ καὶ μὲ ἔννοιαν, φαντασθῆτε πόσον ἡ ἔκπληξίς των θὰ εἶνε μεγαλητέρα, ἂν τὸ κάτι τι αὐτὸ εἶνε κανένας μονόλογος, κανένας διάλογος, κανὲν δραμάτιον, μία μικρὰ καὶ εὔμορφη ἱστορία τελοσπάντων, τὴν ὁποίαν ὄχι μόνον διαβάζετε καλὰ καὶ ἀποστηθίζετε, ἀλλὰ καὶ την παρουσιάζετε φυσικήν, ζωντανήν, ὑποδυόμενοι τὰ πρόσωπά της, ἀναπαριστῶντες τὰς σκηνάς της, μὲ τὴν κατάλληλον ἀπαγγελίαν καὶ μιμικήν. Ἰδοὺ στάδιον διὰ νὰ ναπτύξετε καὶ νὰ δείξετε ὅλα σας τὰ προτερήματα, ὅλην σας τὴν εὐφυΐαν, ὅλην σας τὴν χάριν. Διότι ἀληθινὰ πρέπει νὰ εἶνε πολὺ ἔξυπνο παιδί, ἐκεῖνο που θὰναγνώσῃ κάτι τι εἰς τὸ «Παιδικὸν Θέατρον» καὶ κατόπι θὰ ἠμπορέσῃ νὰ το παραστήσῃ καλά, νὰ γίνῃ δηλαδὴ διὰ μίαν στιγμὴν αὐτὸς ὁ Στρατῆς τοῦ Π ο δ η λ ά τ ο υ ἢ αὐτὸς ὁ Ἄγγελος τοῦ Ε ἰ κ ο σ τ ο ῦ Τ ρ ί τ ο υ, ἢ αὐτὴ ἡ Φιφὴ τοῦ Κ α ι ν ο ύ ρ γ ι ο υ Φ ο ρ έ μ α τ ο ς ἢ αὐτὴ ἡ Οὐρανία τοῦ Π ῶ ς ἐ π έ ρ α σ ε ς χ θ ὲ ς...

Ἡ φιλολογικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ αὐτὴ παιδιὰ εἶνε πολὺ ἐν χρήσει εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἐκεῖ ὅπου τὰ παιδία εἶνε τόσον ἀνεπτυγμένα, διότι ἔχουν ὅλα τὰ κατάλληλα μέσα, βιβλία ὡς τὸ «Παιδικὸν Θέατρον» εἶνε ὀρθοφωνάτατα, πολὺ δὲ συχνά, ὄχι μόνον εἰς τὰ Σχολεῖα ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς οἰκογενειακὰς ἑορτάς, τὰ μικρὰ ἐκεῖ παριστάνουν δραμάτια ἢ ἀπαγγέλουν μονολόγους. Δὲν εἶνε πολλὰ ἔτη ἀφ' ὅτου τὸ ἔθιμον τοῦτο ἤρχισε νὰ εἰσάγεται καὶ παρ' ἡμῖν. Μέχρι τινὸς τὰ μικρὰ εἰς τὰς Ἐξετάσεις ἀπήγγελλον μόνον ποιημάτια. Κατόπιν εἰς τὰ μεγαλήτερα Σχολεῖα, — εἰς τὸ Ἀρσάκειον π. χ. — παρίστανον καὶ κάτι κωμῳδίας γαλλικάς, ἀρκετὰ κακομεταφρασμένας. Ἔργα τοιαῦτα πρωτότυπα, ἑλληνικά, οὔτε ἐγράφοντο οὔτε ἐξεδίδοντο. Πρώτη ἡ «Διάπλασις» ἐσκέφθη νὰναπληρώσῃ τὴν ἔλλειψιν καὶ εἰμπορεῖ νὰ καυχᾶται ὅτι αὐτὴ εἰσήγαγε τὸ λαμπρὸν ἔθιμον, τὸ ὁποῖον σήμερον ἐγενικεύθη. Εἰς τὴν «Διάπλασιν» ἐδημοσιεύθησαν οἱ πρῶτοι μονόλογοι, οἱ πρῶτοι διάλογοι, τὰ πρῶτα δραμάτια, αἱ πρῶται κωμῳδίαι. Δύο σειρὰς τοιούτων ἔργων ἐξέδωκε πρό τινων ἐτῶν διὰ τῆς «Διαπλάσεως» ὁ κ. Ἀριστοτέλ. Κουρτίδης, ὁ κάλλιστος παιδικός μας συγγραφεύς Ἰδοὺ σήμερον καὶ ὁ κ. Ξενόπουλος, ὁ ὁποῖος ἕως τώρα ἔγραφε θέατρον διὰ τοὺς μεγάλους, ἀποφασίζων διὰ τῶν προτροπῶν πάλιν τῆς «Διαπλάσεως» νὰ γράψῃ καὶ διὰ τοὺς μικροὺς καὶ ἐκδίδων τὸ κομψότατον «Παιδικὸν Θέατρόν» του. Ἡ ὑποδοχὴ τῆς ὁποίας ἐτύχε τὸ βιβλίον αὐτό, καὶ πρὸ τῆς ἐκδόσεώς του ἀκόμη, μαρτυρεῖ ὅτι ἐξηπλώθη πλέον τὸ ἔθιμον τῶν παιδικῶν παραστάσεων εἰς ὅλα τὰ Σχολεῖα. Οἱ διδάσκαλοι τὸ ἐπερίμεναν ἀνυπομόνως.

Τώρα ἐκ τῶν Σχολείων, τὸ ἔθιμον πρόκειται νὰ μεταφερθῇ εἰς τὰς οἰκογενείας. Οἱ μικροὶ ἀναγνῶσται τῆς Διαπλάσεως, τοὺς ὁποίους συμβουλεύω νὰ προμηθευθοῦν τὸ Π α ι δ ι κ ὸ ν Θ έ α τ ρ ο ν τοῦ κ. Ξενοπούλου καὶ νὰ παραστήσουν ἐξ αὐτοῦ ὅσα τεμάχια εἰμπο-

ρέσουν, θὰ εἶνε οὕτως εἰπεῖν οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ ὡραίου κινήματος. Πρόκειται αἱ οἰκογενειακαὶ συναθροίσεις καὶ ἑορταὶ νὰ ἔχουν τοῦ λοιποῦ φιλολογικὸν καὶ καλλιτεχνικόν, μορφωτικὸν καὶ διδακτικὸν χαρακτῆρα. Εἰς τὰς ἐπισήμους περιστάσεις, ὅπου τόσον καλὰ οἱ μεγαλήτεροι κάμνουν τὸ μέρος των, πρέπει τώρα νὰ το κάμνουν καλλίτερα οἱ μικρότεροι διὰ τῆς παιδικῆς των σκηνῆς. Ἀλλὰ καὶ ἐπίσημα ἂν δὲν εἶνε τὰ πράγματα — μεγάλη δηλαδὴ ἑορτὴ καὶ διωργανωμένη παράστασις, — ὑπάρχουν οἱ μονόλογοι, ἱκανοὶ νὰ παραγγέλλωνται ἐκ τοῦ προχείρου εἰς πᾶσαν εὔθυμον συνάθροισιν. Ἀγόρι ἢ κορίτσι, τὸ ὁποῖον ἠξεύρει νὰ παραγγέλλῃ καλὰ ἕνα μονόλογον, ἂς εἶνε βέβαιον ὅτι θὰ κάμνῃ πάντοτε τὴν καλλιτέραν φιγούρα. Προχθὲς ἤμουν εἰς ἕνα σπίτι, ὅπου ἦσαν μαζευμένα κάμποσα παιδιά. Ἄλλα ἔπαιξαν πιάνο, ἄλλα ἐτραγούδησαν, ἄλλα ἔκαμαν λογοπαίγνια, ἄλλα ἔλυσαν αἰνίγματα. Καθὲν τέλος πάντων ἤθελε νὰ δείξῃ τί ἤξευρε καὶ νὰ διασκεδάσῃ τοὺς ἄλλους. Μὲ αὐτὸν τὸν σκοπόν, ἕνα τί ἔκαμεν, ἂν τὸ εὑρετε; Ταχυδακτυλουργίας! Μάλιστα, ταχυδακτυλουργίας! Καὶ ἐνόσῳ τὸ ἔβλεπα ἀπομιμούμενον τοὺς χονδροειδεῖς θαυματοποιοὺς τοῦ δρόμου, χωρὶς νὰ κατορθώνῃ νὰ συγκινῇ καὶ πολύτους θεατάς του, — οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὅλοι ἀνεπτυγμένοι ἄνθρωποι, — ἔλεγα μέσα μου: πόσον ὁ θρίαμβος τοῦ ζωηροῦ, τοῦ ἐξύπνου αὐτοῦ παιδιοῦ θὰ ἦτο τέλειος, ἂν ἤξευρε τώρα νὰ μας ἀπαγγείλῃ ἐδῶ τὴν Ἑορτὴν τοῦ Νουνοῦ π. χ: ἕνα μονόλογον! Καὶ εἰς πόσας ἄλλας περιστάσεις δὲν ἔκαμα παρομοίαν σκέψιν! Πόσες φορὲς δὲν εἶδα τὴν χάριν καὶ τὴν ἐξυπνάδα τῶν μικρῶν νὰ πηγαίνῃ χαμένη εἰς πράγματα ἄσκοπα καὶ ἀνάξια αὐτῶν!

.... Φέρον μὲ χάριν τὸ βαθὺ ἐλαιόχρουν του ἐξώφυλλον, — ὡς μικροῦλα κοκέτα, γνωρίζουσα ποῖον εἶνε τὸ χρῶμα τοῦ συρμοῦ, — τὸ κομψὸν «Παιδικὸν Θέατρον» δὲν βλέπει τὴν ὥραν πότε νὰ ἀναγνωσθῇ, πότε νὰ ἀναπτύξῃ τὰς ὡραίας σελίδας του ἐνώπιον ζωηρῶν ὀμμάτων, νὰ τέρψῃ, νὰ συγκινήσῃ, νὰ ἐμπνεύσῃ, νὰ διδαξῇ. Ὤ, ἔχει πολὺ εὐγενῆ φιλοδοξίαν τὸ «Παιδικὸν Θέατρον», ἀγαπητοὶ μου φίλοι, καὶ σὰς το συνιστῶ μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ.

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 126]

— Ναί, πατέρα, ἀλλὰ νὰ φᾶτε τώρα ὁσῳ εἶνε ζεστὰ τὰ φαγητά, γιατὶ ἀργότερα ὅλ' αὐτὰ τὰ ὡραῖα πράγματα, δὲν θἀξίζουν τίποτε.

Καὶ ἔθεσεν εἰς τὸ πινάκιον τοῦ πατρός της τὴν μίαν γλῶσσαν, καλομαγειρευμένην, ροδοκόκκινην καὶ ἀχνίζουσαν.

— Τώρα ἰδέτε αὐτὸ τὸ ὡραῖο γλύκισμα, ἐξηκολούθησεν ἡ Δέα. Ἡ Κελλίνα τὸ ἔκαμε ἐπίτηδες γιὰ σᾶς. Αὐτὰ τὰ ἄνθη σᾶς τα στέλλει ἡ θεία τοῦ Φιλίππου, αὐτὲς τὲς φράουλες ἡ κυρία Ἔνσδορτ. Βλέπετε πῶς μας ἀγαποῦν οἱ πῶς μας ἐνθυμοῦνται;

— Ναί, πραγματικῶς, εἶπεν ὁ καλλιτέχνης· ἔχεις πολὺ καλοὺς φίλους... ἀλλὰ τὸ βιβλίον... ὁσῳ ἀξίζει τὸ βιβλίον!

Καὶ ὁ καλλιτέχνης, μεθ' ὅλας τὰς προσπαθείας τῆς Δέας, δὲν το ἄφησε καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ γεύματος.

Τὸ ἑσπέρας ἡ Δέα εἶπεν ἐμπιστευτικῶς εἰς τὴν Σωσάνναν.

— Ὁ πατέρας εὐχαριστήθη πολύ. Τὸ γεῦμα ἦτο ἐξαίσιον. Ἔφαγεν ἀπὸ ὅλα· καὶ ψάρι καὶ πουλὶ καὶ ἀγκινάρες καὶ φράουλες καὶ γλύκισμα. Φαντάσου πειά, Σωσάννα μου, τὴ χαρά μου! Εἶμαι νὰ πετάξω!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ.'

Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΛΕΓΕΙ «ΟΧΙ»

Τὴν πρωΐαν τῆς ἑπομένης ἡμέρας ὁ Φίλιππος ἑκάθητο ὑπὸ τὴν βεράνδαν τοῦ οἰκίσκου καὶ ἔπαιζε μὲ τὰ παιδιὰ τοῦ πάτερ-Ἰωσήφ. Ἦτο πολὺ ἔνωρὶς καὶ ἡ Ἀντωνία, ἀπασχολημένη εἰς τὰ τοῦ οἴκου, ἐνόμιζεν ὅτι τὸ παιδίον ἐμελετοῦσε τὰ μαθήματά του. Τὰ βιβλία του καὶ ἡ πλάκα του εὑρίσκοντο τῳόντι πλησίον τοῦ κλωβίου, ἀλλ' ὁ Φίλιππος οὔτε τὰ ἐκύτταζε κἄν. Ποῦ τον ἄφιναν νὰ σκεφθῇ διὰ μελέτην τὰ λευκὰ χαριτωμένα κοντικάκια!

— Δὲν πρέπει νὰ τ' ἀφήσω νὰ ξεχάσουν ὅσα τοῖς ἔμαθεν ὁ πάτερ-Ἰωσήφ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν διὰ νὰ δικαιολογηθῇ. Θὰ εἶνε πολὺ λυπηρὸν νὰ μὴν ἠξεύρουν νὰ κάμνουν γυμνάσια, ὅταν θὰ ἐπιστρέψῃ ὁ κύριός των. Πρέπει νὰ τους κάμνω ἀπὸ ἕνα μάθημα κάθε πρωΐ.

Κάτι ἐπεδόθη εἰς τὸ ἔργον τοῦτο μὲ ἥσυχον πλέον συνείδησιν.

Ὁ ἀὴρ ἦτο δροσερὸς καὶ γλυκύς. Μόλις εἶχεν ἀνακύψῃ ὁ ἥλιος ὑπεράνω τῶν ἀνθισμένων δένδρων τοῦ κήπου. Ἡ πρωϊνὴ δρόσος εἶχε κοσμήσῃ διὰ λαμπρῶν ἀδαμάντων τοὺς λευκοὺς ἀστεροειδεῖς ἰάσμους, τὴν χλόην καὶ τοὺς ἱστοὺς τῶν ἀραχνῶν, οἱ ὁποῖοι ἐξετείνοντο μεταξὺ τῶν κλάδων τῶν ροδωνιῶν. Καὶ ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀδάμαντας ἡ αὔρα τοὺς ἔσειεν ἠρέμα καὶ τους ἔκαμνε ν' ἀστραποβολοῦν ὑπὸ τὸν ἥλιον. Τὸ πρωϊνὸν πρόγευμα τοῦ Φιλίππου τὸν ἐπερίμενεν ἐπὶ τῆς μικρᾶς τραπέζης, τὸν ἐπερίμεναν καὶ οἱ πτερωτοί του φίλοι, ὁ Καρδινάλιος καὶ ὁ Σκώπτης, διὰ νὰ τσιμπήσουν καὶ αὐτοὶ κάτι τί, κατὰ τὸ σύνηθες. Ἐτερέτιζαν βραχείας μουσικὰς φράσεις, αἱ ὁποῖαι ἐξέφραζαν ἀναμφιβόλως γλυκὺ παράπονον· ἀλλὰ τὸ παιδίον δὲν τα ἤκουε, δὲν τα ἐπρόσεχε περισσότερον ἀπὸ τὰ βιβλία του. Δύο ἀπὸ τὰ ποντικάκια εἶχαν μαλώσῃ καὶ τὸ ἀστεῖον ἐκεῖνο θεαμά τον ἀπασχολεῖ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁλόκληρον.

Τὰ πτηνὰ ἤρχισαν νὰ ζηλεύουν τοὺς νέους εὐνοουμένους τοῦ Φιλίππου. Ἀφῆκαν τὴν τράπεζαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκρύωνεν ἡ γαλατόσουπα τοῦ φίλου των, ἐπλησίασαν τὸ κλωβίον, καὶ ἔχωσαν τὸ ράμφος των διὰ μέσου τῶν συρμάτων, προσπαθοῦντα νὰ φθάσουν τὰ ποντικάκια, τὰ ὁποῖα κατατρομαγμένα ἀπὸ τὴν ἤκιστα φιλικὴν αὐτὴν ἐπίσκεψιν, ἔτρεχαν ἀπὸ τὸ ἓν ἄκρον ὡς τὸ ἄλλον τῆς στενῆς των κατοικίας. Ἐπὶ τέλους βαρυθέντα τὴν ἄνανδρον ἐκείνην φυγήν, παρετάχθησαν ὡς ἐν μάχῃ καὶ ἀντιμετώπισαν θαρραλέως τὸν ἐχθρόν.

Τὸ θέαμα τοῦτο ἔκαμε τὸν Φίλιππον νὰ γελάσῃ τόσον δυνατά, ὥστε ἔτρεξεν ἡ Ἀντωνία εἰς τὴν βεράνδαν νὰ ἰδῇ τί τρέχει.

— Θεία! θεία! ἔλα ἐδῶ νὰ ἰδῆς, σὲ παρακαλῶ, τί ἀστεῖο ποῦ εἶνε! Ὁ Καρδινάλιος καὶ ὁ Σκώπτης ζηλεύουν καὶ θέλουν νὰ τσιμπήσουν τὴν Μπαμπακοῦ καὶ τὰ ἄλλα.

— Καὶ τὰ καϊμένα φοβοῦνται. Ἰδὲς πῶς τρέμουν! Νά, φάτε, ζηλιάρικα, καὶ ἀφῆστε ἥσυχα τὰ ποντικάκια που δὲν σας κάμνουν τίποτε!

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἡ Ἀντωνία, ἔρριψεν εἰς τὰ πτηνὰ μίαν δρᾶκα σίτου καὶ τα ἔκαμεν οὕτω νὰ πομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸ κλωβίον τῶν ἀντιζήλων. Τὰ ποντικάκια τότε ἤρχισαν νὰ χορεύουν περιχαρῆ ἓν εἶδος πυρριχίου, ἰδικῆς των ἐφευρέσεως, ἑορτάζοντα οὕτω τὴν νίκην, τὴν ὁποίαν ἐφαντάζοντο ὅτι κατήγαγον κατὰ τῶν ἐχθρῶν.

— Εἶνε πολὺ εὔθυμα, εἶπεν ὁ Φίλιππος, βλέπων αὐτὰ μετὰ θαυμασμοῦ. Δὲν λυποῦνται πολὺ διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ πάτερ-Ἰωσήφ.

— Κ' ἐμένα ἔτσι μοῦ φαίνεται! εἶπεν ἡ Ἀντωνία μὲ κάποιαν μελαγχολίαν. Ἔτσι συμβαίνει πάντα 'ς αὐτὸ τὸν κόσμο. Μάτια που δὲν βλέπονται γρήγορα λησμονοῦνται! — Καὶ στενάξασα ἡ Ἀντωνία ἐκάθησεν εἰς τὴν καλαμίνην της πολυθρόναν. — Πολλὲς φορὲς ἐσυλλογίσθηκα, παιδί μου, ὅτι καὶ σύ, ἂν φύγω κομμιὰ φορά, θὰ με ξεχάσῃς γρήγορα.

— Εἶνε που δὲν θὰ φύγῃς, δόξα τῷ Θεῷ, ἀπήντησεν ὁ Φίλιππος· ἀλλὰ καὶ νὰ ἔρευγες, ἐγώ, θεία μου, δὲν θὰ σ' ἐξεχνοῦσα ποτέ· καὶ νὰ ἤθελα, πάλι δὲν θὰ το κατώρθωνα.

Ἡ Ἀντωνία ἐμειδίασε μελαγχολικῶς.

— Δὲν λέγω ὅτι θὰ το ἤθελες· εἶπεν· ἀλλὰ ἴσα-ἴσα χωρὶς νὰ το θέλῃς, ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸν ἡ θεία Ἀντωνία θὰ ἔβγαινεν ἀπὸ τὸν νοῦν σου, καὶ ἄλλοι θὰ ἔπερναν τὴ θέσι της. Νά, παραδείγματος χάριν, αὐτὸς ὁ κύριος καὶ αὐτὴ ἡ κυρία Ἔνσδορτ... μήπως ἀπὸ τώρα δὲν τους ἀγαπᾶς πολύ; Δέν σε κατηγορῶ γι' αὐτό, παιδί μου. Εἶνε φυσικόν. Εἶνε καλοὶ ἄνθρωποι, σὲ περιποιοῦνται πολύ· ὁ κύριος σὲ μανθάνει ζωγραφικήν· φυσικὰ λοιπὸν καὶ σὺ τοὺς ἀγαπᾶς καὶ τοὺς εὐγνωμονεῖς. Ἀλλὰ κ' ἐκεῖνοι, καθὼς μου λέγεις, σὲ ἀγαποῦν πολὺ καὶ στοχάζομαι ὅτι θὰ ἤθελαν πολὺ νὰ σε πάρουν μαζί των εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην. Ἤθελες νὰ πᾷς;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΛΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Βραβευθεὶς εἰς τὸν 44ον Διαγωνισμὸν τῆς «Διαπλάσεως» πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων πνευματικῶν ἀσκήσεων

Ὑπῆρχεν ἐλαφρὰ τῆς χροιὰ ζηλοτυπίας εἰς τὸ αἴσθημα, τὸ ὁποῖον ὑπηγόρευε τοὺς λόγους τούτους εἰς τὴν γραῖαν, ἡ φωνὴ τῆς ὁποίας ἔτρεμεν ὀλίγον ἐνῷ τοὺς ἐπρόφερε. Ἀλλ' ἡ ἀπάντησις τοῦ Φιλίππου τὴν καθησύχασεν.

— Ὄχι, εἶπε μὲ φωνὴν διαυγῆ καὶ σταθερόν, ὄχι, δὲν θὰ ἐπήγαινα. Δὲν θὰ σε ἄφινα ποτέ, γι' ἀγάπη κανενὸς ἄλλου, θεία! Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ἐδῶ· μὲ τὰ πουλιά μου, μὲ τὰ λουλούδια μου... ἀφίνω πιὰ τὰ «παιδιὰ» τοῦ πάτερ-Ἰωσήφ. Οὔτε ἄλλο μέρος ἀγαπῶ περισσότερον ἀπὸ αὐτό, οὔτε ἄλλον ἄνθρωπον περισσότερον ἀπὸ σένα, θεία Ἀντωνία!

Οἱ δακρυσμένοι ὀφθαλμοὶ τῆς Ἀντωνίας ἐξήστραψαν ἀπὸ χαράν.

— Πόσον εἶμαι εὐτυχὴς νὰ σ' ἀκούω νὰ 'μιλῆς ἔτσι, τῷ εἶπεν. Ἐγὼ σε ἀνέθρεψα, ἐγὼ σε περιποιήθηκα ὅταν ἦσουν μικρός· ἐπροσπάθησα νὰ σε κάμω καλὸ παιδὶ καὶ το κατώρθωσα. Αἰσθάνομαι μεγάλην χαρὰν πού σε ἀκούω νὰ λὲς ὅτι θέλεις νὰ μένῃς πάνταμαζί μου. Θὰ ἐλυπούμην πολὺ ἂν μ' ἐγκατέλειπες. Ἐ, ἐγὼ εἶμαι γρηά... καὶ ποιὸς ξεύρει. — Ἀλλὰ φάγε, παιδάκι μου, τὸ γάλα σου, γιατὶ θὰ σου κρυώσῃ ὁλωσδιόλου. — Ὕστερα, πρὶν πᾷς εἰς τοῦ κυρίου Ἔνσδορτ, πρέπει νὰ μελετήσῃς τὰ μαθήματά σου.

Ποῦ νὰ το ἤξευρεν ὁ Φίλιππος, ὅταν ἀπεχωρίζετο τῆς Ἀντωνίας μ' ἕνα ἐγκάρδιον χαιρετισμόν, ὅτι ἡ εἰλικρίνειά του ἔμελλε νὰ τεθῇ τόσον γρήγορα ὑπὸ δοκιμασίαν!

Ὁ ζωγράφος καὶ ἡ σύζυγός του ἦσαν παραδεδομένοι εἰς ζωηροτάτην συνομιλίαν, ὅταν τὸ παιδίον εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐργαστήριον μὲ τὸ χαρούμενόν του πρόσωπον καὶ τοις ἀπηύθυνεν ἓν φαιδρότατον καλημέρα.

— Ἔλα ἐδῶ, χρυσό μου παιδί, εἶπεν ἡ κυρία Ἔνσδορτ, ἐλκύσασα τὸν μικρὸν πλησίον της καὶ περιβαλοῦσα τὴν ὀσφύν του διὰ τοῦ βραχίονος. Ἔχομεν νὰ σου ὁμιλήσωμεν πολὺ σοβαρά. Ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται. Εἴμεθα ἕτοιμοι νὰ ἀναχωρήσωμεν εἰς Νέαν Ὑόρκην καὶ μας κοστίζει πολὺ νὰ σε ἀφήσωμεν ἐδῶ. Θέλεις νὰ ἔλθῃς μαζί μας;

Τὰ μάγουλα τοῦ Φιλίππου ἔγιναν κατακόκκινα καὶ τὰ μάτια του ἐγέμισαν δάκρυα.

— Ὤ, σᾶς παρακαλῶ πολύ, μὴ φύγετε! Θὰ λυπηθῶ τόσῳ πολύ!...

— Τότε λοιπὸν ἔλα μαζί μας, ἀφ' οὗ σοῦ το λέγωμεν...

— Δὲν εἰμπορῶ.

— Δὲν εἰμπορεῖς! Γιατὶ δὲν εἰμπορεῖς; ἠρώτησεν ὁ κύριος Ἔνσδορτ. Θὰ κάμωμεν ὅ,τι εἰμποροῦμεν διὰ νὰ σε κάμωμεν εὐτυχῆ. Θὰ σε ἔχωμεν σὰν παιδί μας· θὰ σε μάθω ζωγραφικήν, θὰ γίνῃς ζωγράφος ὅπως ἐγώ.

— Θὰ ταξειδεύωμεν, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Ἔνσδορτ, θὰ περνοῦμε μέρος τοῦ καλοκαιριοῦ εἰς τὰ βουνά — θὰ ἰδῆς καὶ θὰ γνωρίσῃς πολλοὺς τόπους· θὰ ἔχῃς ἕνα ἀλογάκι δικό σου. Θὰ πηγαίνῃς μὲ τὸν ἄνδρα μου 'στὴν ἐξοχὴ καὶ θὰ ζωγραφίζῃς· θὰ διασκεδάζῃς πολύ..

— Ἤθελα πολὺ νὰ ταξειδεύσω, εἶπεν ὁ Φίλιππος, καὶ νὰ ἰδῶ βουνά. Δὲν εἶδα ποτὲ παρὰ μόνον σὲ ζωγραφιές. Προπάντων ὅμως ἤθελα νὰ ἔχω ἕνα ἀλογάκι· ὤ, πῶς ἤθελα νὰ ἔχω ἕνα ἀλογάκι! Ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ, δὲν εἰμπορῶ νἀφίσω τὴν θείαν μου· εἶνε γρηὰ καὶ πρέπει νὰ εἶμαι κοντά της διὰ νὰ την βοηθῶ καὶ νὰ την περιποιοῦμαι.

Καὶ αὐτὰ ὁ Φίλιππος τα ἔλεγε κλαίων.

— Ἀλλ' ἂν σου ἔδιδε τὴν ἄδειαν ἡ θεία σου; ἠρώτησεν ἡ κυρία Ἔνσδορτ· ἂν ἔβλεπε ὅτι θὰ ἦτο καλὸ γιὰ σένα καὶ σε ἄφινε νὰ ἔλθῃς μαζί μας;

— Ἡ θεία δὲν εἰμπορεῖ νὰ θέλῃ. Δὲν θὰ ἔλεγε ναὶ μὲ τὴν καρδιά της· θὰ της ἐπροξενοῦσε πολλὴν λύπην ὁ χωρισμὸς καὶ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ λυπηθῇ. Ἐπειτα εἶνε καὶ ἡ Δέα. Εἶμαι ὁ προστάτης της, ὁ μεγαλήτερός της ἀδελφός, ἀφίνω δὰ τὰ ποντικάκια τοῦ πάτερ-Ἰωσήφ, ποῦ ὑπεσχέθηκα νὰ τα

« Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ἐδῶ... » (Σελ. 133, στήλ. β'.)

φροντίζω. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ φύγω, συνεπέρανε τὸ παιδίον μὲ πολὺ σοβαρὸν ὕφος, ἐν πλήρει συναισθήσει τῶν βαρέων καθηκόντων, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀναλάβει.

Ὁ κύριος Ἔνσβορτ, ἐν ἀπορίᾳ ἐπιχειρημάτων, ἐπεκαλέσθη διὰ τοῦ βλέμματος τὴν βοήθειαν τῆς συζύγου του. Τοὺς συνεκίνει βαθέως ἡ σταθερότης τοῦ παιδίου καὶ ἡ ἀφοσίωσις, τὴν ὁποίαν ἐδείκνυε πρὸς τὴν θείαν του.

— Ἂν δὲν ἦταν ὅμως ἡ θεία σου, εἶπεν ἡ κυρία Ἔνσβορτ μετά τινα σιωπήν, ἤθελες νὰ ἔλθῃς μαζί μας; Ἤθελες νὰ κατοικήσῃς εἰς τὸ σπίτι μας;

— Βέβαια, ἂν δὲν ἦταν ἡ θεία μου, πολὺ εὐχαρίστως θὰ ἐρχόμουν μαζί σας, φθάνει μόνον νὰ μου ἐδίδατε τὴν ἄδειαν νὰ πάρω καὶ τὰ παιδιά τοῦ Πάτερ-Ἰωσήφ, γιατὶ τοῦ ὑπεσχέθηκα νὰ τὰ φροντίζω. Θά μου ἐπροξενοῦσε λύπην βέβαια νὰ χωρισθῶ τὴν Δέαν καὶ τὴν Κελίναν· ἀλλὰ δὲν θά τους ἄφινα γιὰ πάντα, δὲν εἶνε ἔτσι; Θὰ ἐγυρίζαμεν πάλιν εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην. Τί κρῖμα! Πῶς ἤθελα νὰ μάθω ζωγραφικὴν καὶ νὰ ἰδῶ τὰ ὡραῖα πράγματα ποῦ μου ὑπόσχεσθε. Ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ, ἄχ δὲν εἰμπορῶ ν' ἀφήσω τὴ θεία μου!

— Πραγματικῶς, καλό μου παιδί, εἶπε μὲ γλυκύτητα ἡ Κυρία Ἔνσβορτ, βλέπω ὅτι δὲν γίνεται. Εἶσαι καλὸ παιδὶ καὶ γι' αὐτὸ σε ἀγαποῦμε περισσότερον. Λυπούμεθά που δὲν εἰμπορεῖς νὰ ἔλθῃς μαζί μας· ἀλλά, καθὼς εἶπες, θὰ ξαναπεράσωμε τὸν χειμῶνα. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θά μας ξεχάσῃς ἕως τότε, ὅτι θὰ εἶσαι πάντα καλὸς καὶ ὅτι θά μας ἀγαπᾷς ὅπως τώρα. Καὶ ἡμεῖς πάντοτε θὰ σε συλλογιζώμεθα.

« Ναί, λυπούμεθα πολύ, εἶπε καὶ ὁ κύριος Ἔνσβορτ. Ἐνομίζαμεν ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανὲν ἐμπόδιον καὶ ὅτι θὰ σ' ἐπέρναμε μαζί μας... τώρα που φεύγομεν χωρὶς ἐσέ, μᾶς κοστίζει πολύ... Ἀλλὰ δὲν θά σε ἐγκαταλείψωμεν δι' αὐτὸ καὶ ποιός το ξεύρει, ὅταν θὰ ἐπιστρέψωμεν, μήπως εὕρωμεν κανὲν μέσον ὥστε νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ἐπιθυμία μας. »

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

1

Κακὴ ἀρχή, κακὴ συνήθεια.
καὶ ὅποιος μιὰ φορὰ ψευσθῇ,
αὐτός, ἂν λέῃ καὶ τὴν ἀλήθεια
ὕστερα, δὲν θὰ πιστευθῇ.

2

Ὅταν εἶνε τὰ παιδιά
προκομμένα τὴν ἡμέρα
ἔχουν εὔθυμη καρδιά
κ' ἔχουν χάδια τὴν ἑσπέρα.

[Ἐκ τῶν τοῦ Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΥ]

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΓΡΑΦΕΥΣ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 123)

— Αὐτὸν τὸν μῆνα, ἐξηκολούθησεν ὁ πατήρ, ἤλπιζα νὰ λάβω ἑκατὸ δραχμάς, ὡς δῶρον τοῦ νέου ἔτους ἀπὸ τὴν Διεύθησιν τῆς Ἑταιρίας, καὶ σήμερον τὸ πρωΐ ἔμαθα ὅτι δὲν θά μας δώσουν τίποτε!»

Ἀκούσας τὴν λυπηρὰν αὐτὴν εἴδησιν ὁ Ἀριστείδης κατέστειλεν ἐν τῇ καρδίᾳ του τὴν ἐξομολόγησιν, τὴν ὁποίαν ἡτοιμάζετο νὰ κάμῃ πρὸς τὸν πατέρα του καὶ ἀποφασιστικῶς εἶπε πάλιν καθ' ἑαυτόν:

« Ὄχι, πατέρα μου, ὄχι· δὲν θά σας εἴπω τίποτε. Θὰ φυλάξω τὸ μυστικόν μου, διὰ νὰ ἠμπορῶ νὰ ἐργάζωμαι διὰ σέ. Διὰ τὴν λύπην πού σου προξενῶ, σὲ ἀποζημιόνω μὲ ἄλλον τρόπον. Ὅσον διὰ τὸ σχολεῖον, μελετῶ πάντοτε ἀρκετὰ ὥστε νὰ προβιβασθῶ. Τὸ σπουδαιότερον εἶνε νὰ σε βοηθῶ διὰ νὰ κερδίζῃς τὸ ψωμί μας καὶ νὰ σε ἀνακουφίζω ἀπὸ τὴν ἐργασίαν πού σε καταστρέφει».

Καὶ ἐξηκολούθησε τὸ ἔργον, καὶ ἐπὶ δύο μῆνας εἰργάζετο τακτικῶς τὴν νύκτα, καὶ ἐξηντλοῦντο αἱ δυνάμεις του ἀπὸ τὴν κούρασιν· καὶ ἐπὶ δύο μῆνας κατέβαλλεν ἀπελπιστικὰς προσπαθείας διὰ νὰ ἀντέχῃ, καὶ ἤκουε φοβερὰς ἐπιπλήξεις ἀπὸ τὸν πατέρα του.

Ἀλλὰ τὸ χειρότερον ἦτο ὅτι ὁ πατήρ του ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐγίνετο πλέον ἀδιάφορος καὶ ψυχρὸς πρὸς αὐτόν. Δέν τῳ ὡμίλει παρὰ σπανίως καὶ σχεδὸν-σχεδὸν ἀπέφευγε νὰ συναντᾷ τὸ βλέμμα του. Ὁ Ἀριστείδης ἐνόει τὰ πάντα καὶ ὑπέφερε πολύ. Ὅταν δὲ ὁ πατήρ του τῷ ἔστρεφε τὰ νῶτα, αὐτός τῳ ἔστελλε διὰ τῆς χειρὸς φιλήματα μὲ ὄφος τρυφερᾶς μελαγχολίας καὶ σεβασμοῦ. Ἕνεκα δὲ τῆς λύπης καὶ ὡς ἐκ τοῦ κόπου, καθ' ἡμέραν ἐγίνετο πλέον ἀδύνατος καὶ ἠναγκάζετο νὰ παραμελῇ τὰ μαθήματά του. Ἐνόει καλῶς ὅτι ἐπὶ τέλους ἔπρεπε νὰ παύσῃ ἡ ἱστορία αὐτὴ καὶ κάθε βράδυ ἔλεγε καθ' ἑαυτόν.

« Αὐτὴ τὴ νύκτα δὲν θὰ σηκωθῶ. »

Ἀλλ' ἅμα ἐσήμαινεν ἡ δωδεκάτη, τὴν στιγμὴν που ἔπρεπε νὰ μείνῃ σταθερὸς εἰς τὴν ἀπόφασίν του, ἠσθάνετο μίαν τύψιν συνειδήσεως. Ἐνόμιζεν ὅτι, ἂν ἔμενεν εἰς τὴν κλίνην, θὰ παρέλειπε τὸ καθῆκόν του, ὅτι θὰ ἔκλεκτε μίαν δραχμὴν ἀπὸ τὴν πτωχὴν οἰκογένειάν του. Καὶ χωρὶς νὰ το θέλῃ ἐσηκώνετο καὶ μηχανικῶς μετέβαινεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατρός του.

Ἀλλὰ μίαν ἑσπέραν εἰς τὸ δεῖπνον ὁ πατήρ του ἐξεστόμισε λέξιν φοβερὰν δι' αὐτόν. Ἡ μήτηρ του τὸν ἐκύτταξε καλὰ καὶ βλέπουσα αὐτὸν ἰσχνὸν καὶ ταβεβλημένον τῷ εἶπε:

—Τί ἔχεις, Ἀριστείδη, μήπως εἶσαι ἀσθενής;

Καὶ ἔπειτα στραφεῖσα πρὸς τὸν πατέρα, προσέθεσε μὲ ἀνησυχίαν:

— Ὁ Ἀριστείδης εἶνε ἀσθενής. Ἰδὲς τί ὠχρὸς που εἶνε!»

Ὁ πατήρ του ἔρριψε πρὸς αὐτὸν ἓν βλέμμα ταχὺ καὶ ἀπήντησεν:

—Ὅποιος δὲν ἔχει ἡσυχην τὴν συνείδησίν του, ἔστι ὑποφέρει. Αὐτὸς δὲν ἦτο εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν, ἐνόσῳ ἦτο ἐπιμελὴς μαθητὴς καὶ καλὸς υἱός.

— Ἀλλ' αὐτὸς εἶνε ἀσθενής! ἀνέκραξεν ἡ μήτηρ του.

— Δέν με μέλει πλέον γι' αὐτόν, ἐκανέλαβεν ὁ πατήρ.

Ἡ λέξις αὐτὴ ἐπλήγωσεν ὡς αἰχμηρὰ μάχαιρα τὴν καρδίαν τοῦ δυστυχοῦς Ἀριστείδου. Ἄχ! δὲν τον ἔμελε πλέον! Ποῖον; Τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος ἔτρεμεν ἄλλοτε καὶ νὰ τον ἤκουε μόνον νὰ βήξῃ! Λοιπὸν δὲν τον ἀγαποῦσε πλέον· δὲν ὑπῆρχε καμμία ἀμφιβολία· αὐτὸς δὲν εἶχε θέσιν πλέον εἰς τὴν καρδίαν τοῦ πατρός του...

«Ἄχ! ὄχι πατέρα μου, ὄχι, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ δυστυχὴς Ἀριστείδης, μὲ καρδίαν σπαρασσομένην ἀπὸ τὸν πόνον. Τώρα πρέπει νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία. Ἐγὼ δὲν ἠμπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς τὴν ἀγάπην σου. Θὰ σοῦ τα εἴπω ὅλα· δὲν θὰ σε ἀπατήσω πλέον, θὰ μελετῶ ὅπως καὶ πρίν· ἂς γίνῃ ὅ,τι γίνῃ! ἀρκεῖ νὰποκτήσω πάλιν τὴν ἀγάπην σου, ἀγαπητέ μου πατέρα... Ἀ, Ἀ, τὴν φορὰν αὐτὴν θὰ μείνω σταθερὸς εἰς τὴν ἀπόφασίν μου!»

Ἐν τούτοις καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ Ἀριστείδης δὲν ἠμπόρεσε νὰ μείνῃ σταθερὸς εἰς τὴν ἀπόφασίν του. Ἀφ' οὗ ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν κλίνην, ἠθέλησε νὰ μεταβῇ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατρός του καὶ νὰ ἀποχαιρετίσῃ διὰ τελευταίαν φορὰν τὸ μικρὸν ἐκεῖνο δωμάτιον, ὅπου τοσάκις εἶχε κρυφίως ἐργασθῇ μὲ τὴν καρδίαν πλήρη χαρᾶς καὶ τρυφερότητος.

Ὅταν εὑρέθη πρὸ τοῦ γραφείου, καὶ ἀνάψας τὸ φῶς, εἶδε τὰς λεπτὰς ἐκείνας ταινίας, ἐπὶ τῶν ὁποίων δὲν θὰ ἔγραφε πλέον τόσα ὀνόματα πόλεων καὶ προσώπων, κατελήφθη ἀπὸ μεγάλην μελαγχολίαν καὶ ἔτεινε βιαίως τὴν χεῖρα διὰ νὰ λάβῃ τὴν γραφίδα καὶ ν' ἀρχίσῃ πάλιν τὴν συνήθη του ἐργασίαν. Ἀλλὰ καθὼς ἔτεινε τὴν χεῖρα, ὤθησεν ἓν βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἔπεσε μετὰ κρότου ἀπὸ τὸ γραφεῖον. Ὅλον τὸ αἷμα ἀνέβη εἰς τὴν κεφαλήν του. Ἐὰν ὁ πατήρ του ἐξυπνοῦσε; ἐσκέφθη· δὲν θὰ τον ἔβλεπε νὰ κάμνῃ καμμίαν κακὴν πρᾶξιν· αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ ὁμολογήσῃ τὰ πάντα.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

Κατὰ τὸ ἰταλικὸν τοῦ Ἐδμόνδου Δὲ-Ἀμίτις

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΒΑΡΔΟΣ

ΤΟ ΚΑΡΤΕΡΙ

Ἡ αὐγὴ χρυσίζει
μαῦρον οὐρανό,
κυνηγὸς ἀρχίζει
ὄμα πρωϊνό.

Εἰς τὴν ἄκρη φτάνει
δάσους σκοτεινοῦ,
καὶ καρτέρι κάνει
ἀγρομερινοῦ.

Νά· λαγὸς πετιέται
μέσ' ἀπ' τὶ φωλιά,
καὶ δὲ συλλογιέται
κυνηγοῦ βολιά.

Τρέχει, πήδους κάνει,
μὲ χαρὰ σκιρτᾷ,
καὶ πηδῶντας φτάνει
'στὸν ἐχθρὸ 'μπροστά.

Ξάφνω ἀγριεμένο
ὅπλο φοβερό,
καὶ 'στὴ γῆ κυλιέται
τὸ φτωχὸ μικρό.

Δὲ θὰ ἰδῆς πιὰ δάση!..
ἡ 'στερνή σου αὐγή,
νὰ μὴν εἶχε φτάσῃ
νὰ μὴν εἶχε βγῇ.

Ἔχε γειὰ λαγκάδι
μὲ τὴς μυρωδιαίς,
ἔχε γειὰ λειβάδι
μ' ὅλαις τὴς δροσιαίς,

Τὸν θρηνεῖ, τὸν κλαίει
πεῦκο σκιερό,
μοιρολόγι λέει
αὐλακιοῦ νερό.

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸν]

Δ. Γρ. Κ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 47ος

Λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθησομένων ἐν τοῖς φυλλαδίοις τῆς « Διαπλάσεως » τῶν μηνῶν Μαΐου, Ἰουνίου, Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου 1896

Ὅροι τοῦ διαγωνισμοῦ.

Οἱ μέλλοντες νὰ συμμετάσχωσι τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν λύσεων θὰ διαιρεθῶσιν εἰς τρεῖς τάξεις ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των· ἤτοι εἰς τὴν *μικρὰν τάξιν*, *τὴν μεσαίαν* καὶ τὴν *ἀνωτέραν*.

Εἰς τὴν *μικρὰν τάξιν* ὑπάγονται οἱ μικρότεροι ἐκ τῶν φίλων τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, τουτέστιν οἱ ἔχοντες ἡλικίαν μέχρις ἑνδεκα ἐτῶν συμπεπληρωμένων.

Ἡ *μεσαία τάξις* περιλαμβάνει τοὺς ἔχοντας ἡλικίαν 12 ἕως 15 ἐτῶν συμπεπληρωμένων.

Καὶ εἰς τὴν *ἀνωτέραν τάξιν* ὑπάγονται πάντες οἱ λοιποὶ ἀναγνῶσται τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ἀπὸ δεκαεξ ἐτῶν καὶ ἄνω, διότι τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ τὴν διαβάζουν ἀπλήστως· καὶ αἱ μάμμαι ἀκόμη καὶ οἱ πάππποι τῶν συνδρομητῶν μας.

Χάρις εἰς τὴν ὑποδιαίρεσιν ταύτην, ἕκαστος συνδρομητὴς τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ θὰ συναγωνίζεται μετὰ συνομηλίκων του.

Ἔχει δὲ τὸ δικαίωμα πᾶς συνδρομητὴς καὶ πᾶσα συνδρομήτρια νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν, ἢ ἀντ' αὐτοῦ εἰς ἡ μία ἐκ τῶν ἀδελφῶν του.

Μεταξὺ τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων, ἃς δημοσιεύομεν, ὑπάρχουσιν ἐπίτηδες διὰ τὴν μικρὰν τάξιν εὐκολώτεραι πνευματικαὶ ἀσκήσεις, καὶ ἄλλαι πάλιν ἀναλόγως δυσκολώτεραι διὰ τὰς μεγαλητέρας τάξεις τῶν ἀναγνωστῶν μας.

Αἱ λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων ἑκάστου φυλλαδίου πρέπει νὰ στέλλωνται ἐγκαίρως, ὥστε νὰ φθάνωσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας πρὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας, μέχρι τῆς ὁποίας στέλλονται αὗται καὶ ἥτις σημειοῦται ἑκάστοτε ὑπὸ τὴν ἐπικεφαλίδα τῶν προτεινομένων πνευματικῶν ἀσκήσεων. Αἱ μετὰ τὴν τεταγμένην προθεσμίαν στελλόμεναι λύσεις δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν.

Οἱ στέλλοντες λύσεις πρέπει νὰ γράφωσιν αὐτὰς εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου *τίποτε ἄλλο* νὰ μὴ εἶνε γεγραμμένον ἐκτὸς τῶν λύσεων, διότι, καὶ ἂν εἶνε γεγραμμένον ἄλλο τι, *δὲν* λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Αἱ λύσεις πρέπει νὰ γράφωνται ἡ μία ὑπὸ τὴν ἄλλην καὶ ὄχι εἰς τὴν αὐτὴν γραμμήν, νὰ φέρῃ δὲ ἑκάστη τὸν ἀριθμὸν τῆς πνευματικῆς ἀσκήσεως εἰς ἣν ἀναφέρεται.

Ἐπὶ τῆς κεφαλίδος πρέπει νὰ γράφεται ὁ τόπος τῆς διαμονῆς, ἡ χρονολογία, τὸ ἀληθὲς ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον (ἂν ἔχῃ) τοῦ στέλλοντος τὰς λύσεις, καὶ ἀφεύκτως ἡ ἡλικία του. Ἐὰν παραλείπεται ἡ ἡλικία, αἱ λύσεις δὲν συμπεριλαμβάνονται εἰς τὸν διαγωνισμόν, διότι ἄνευ αὐτῆς εἶνε ἀδύνατον νὰ γνωρίζωμεν μὲ ποίαν ἐκ τῶν τριῶν τάξεων συναγωνίζεται ὁ στέλλων αὐτάς.

Ἀπονομὴ τῶν βραβείων.

Πρῶτον βραβεῖον θὰ λάβωσι τρεῖς ἐκ τῶν διαγωνισθησομένων, ἤτοι ἀνὰ εἷς ἐξ ἑκάστης τῶν τριῶν τάξεων, ὃ ἔχων τὰς περισσοτέρας ὀρθὰς λύσεις μεταξὺ τῶν ἄλλων συνομηλίκων του. Ὀρθαὶ λύσεις θεωροῦνται αἱ συμφωνοῦσαι καθ' ὁλοκληρίαν πρὸς τὰς ὑπὸ τῆς « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ » δημοσιευομένας. Εἷς ἕκαστον τούτων θὰ δωρηθῶσιν ἀνὰ τρεῖς διάφοροι τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς « Διαπλάσεως » ἐκ τῶν ὑποτιμημένων. *Προσέτι θὰ ἀποτυπωθῇ εἰς αὐτοὺς ἡ τιμὴ τῆς δημοσιεύσεως τῆς εἰκόνος των ἐν τῇ* ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ.

Δεύτερον βραβεῖον θὰ λάβωσιν ἓξ ἐκ τῶν διαγωνισθησομένων, ἤτοι ἀνὰ δύο ἐξ ἑκάστης τάξεως, οἱ ἔχοντες τὰς περισσοτέρας ὀρθὰς λύσεις μετὰ τοὺς λαβόντας τὸ πρῶτον βραβεῖον. Εἰς ἕκαστον τούτων θὰ δωρηθῶσιν ἀνὰ δυο τόμοι τῆς πρώτης ὁμοίως περιόδου τῆς « Διαπλάσεως ».

Τρίτον βραβεῖον θὰ λάβωσιν ἕνδεκα ἐκ τῶν διαγωνισθησομένων, ἤτοι τρεῖς ἐξ ἑκάστης τάξεως, οἱ ἔχοντες τὰς περισσοτέρας ὀρθὰς λύσεις μετὰ τοὺς λαβόντας τὸ δεύτερον βραβεῖον. Εἰς ἕκαστον τούτων θὰ δωρηθῇ ἀνὰ εἷς μόνος τόμος.

Ἐπαίνου θὰ τύχωσι πάντες οἱ ἔχοντες ὀρθὰς λύσεις ὄχι ὀλιγωτέρας τοῦ ἡμίσεως τῶν λύσεων ἃς εὗρον οἱ λαβόντες τὸ τρίτον βραβεῖον ἐξ ἑκάστης τάξεως.

Κόφημον μνείας θὰ τύχωσιν οἱ ἔχοντες ὀρθὰς λύσεις ὄχι ὀλιγωτέρας τοῦ ἡμίσεως τῶν λύσεων ἃς εὗρον οἱ τυχόντες ἐπαίνου ἐξ ἑκάστης τάξεως.

Τῶν δὲ λοιπῶν θὰ δημοσιευθῶσιν ἁπλῶς τὰ ὀνόματα μὲ τὸ ποσὸν τῶν λύσεων ἃς εὗρον.

Ἐκτὸς διαγωνισμοῦ.

Οἱ τυχόντες εἰς προηγουμένους διαγωνισμοὺς τῶν λύσεων ἑνὸς οἱουδήποτε βραβείου εἰς μίαν ἐκ τῶν τριῶν τάξεων, δὲν δύνανται νὰ συναγωνίζωνται διὰ τὸ ἴδιον ἢ διὰ κατώτερον βραβεῖον εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν, καὶ τίθενται τιμητικῶς *ἐκτὸς διαγωνισμοῦ*, ἐὰν ὁ ἀριθμὸς τῶν λύσεων των τοῖς παρέχῃ τὸ δικαίωμα εἰς τὸ ἴδιον ἢ εἰς κατώτερον βραβεῖον ἐκείνου οὗ ἔτυχεν ἄλλοτε. Δέν τίθενται δὲ ἐκτὸς διαγωνισμοῦ, μόνον ἐὰν διαγωνίζωνται εἰς τάξιν μεγαλητέραν ἢ πρίν, ἢ εἰς τὴν ἰδίαν μὲν τάξιν, ἀλλὰ δι' ἀνώτερον βραβεῖον, ἐκείνου οὗ ἔτυχον ἄλλοτε.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης ἐπῆγε δι' ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν Κέρκυραν. Ἐκεῖ, ἕνα βράδυ, δύο παιδία ἔβλεπαν τὸ φεγγάρι καὶ συνεζήτουν ἂν ἦτο πάνσελήνος.

— Σήμερα εἶνε πανσέληνος! ἔλεγε τὸ ἕνα.

— Ὄχι, χθὲς ἦταν! ἔλεγε τὸ ἄλλο.

Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισαν νὰ ζητήσουν τὴν γνώμην τοῦ Κουφιοκεφαλάκη

— Εἶνε πανσέληνος ἢ ὄχι; τὸν ἠρώτησαν.

Καὶ ὁ Κουφιοκεφαλάκης:

— Μὲ συγχωρεῖτε· ἐγὼ εἶμαι ξένος.... δὲν τον ξέρω αὐτὸν τὸν τόπον καλά....

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαρίδικς τοῦ Φαλήρου

* * *

Ἡ Μαρίκα.— Ἔχω τόσα νὰ διαβάσω καὶ νὰ γράψω γιὰ αὔριο, ποῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ προφθάσω...

Ὁ Ντκας.— Δός μου νὰ σου γράψω τίποτε, νὰ σ' ἀλαφρώσω.

Ὁ Τοτός.— Δός μου νὰ σου διαβάσω τίποτε, νὰ σ' ἀλαφρώσω κ' ἐγώ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τίκ-Τάκ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Τώρα ποῦ εἶδε τὴν εἰκόνα μου καὶ μ' ἐγνώρισε, ἀπεφάσισε νὰ μου γράψῃ διὰ πρώτην φορὰν καὶ ὁ μικρὸς ἀλλ' ἐνθουσιώδης φίλος μου *Χρυσοῦς Σεάγκς* (τὶ εὔμορφον ψευδώνυμον!) Νά μου γράφῃς, μικρέ μου, συχνά. Μοῦ ἀρέσει πολὺ καὶ ὁ γραφικός σου χαρακτήρ. Εἶνε *γράψιμο μαργαριταρένιο*, ὅπως ἔλεγαν οἱ παλαιοί.

Κατενθουσιασμένη, βλέπω, καὶ σύ, *Ἐρυσῆ Ἀμφυδιᾶ* μὲ τὴν εἰκόνα μου. Ἀλλὰ πολὺ μὲ κολακεύεις γιὰ αὐτό πού μου γράφεις! Ὥστε λοιπὸν νὰ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ πορευρεθῆς εἰς τὴν Β' Κυριακήν; Ἡ ἀπουσία σου ἀπὸ τὴν πρώτην ἦτο πολὺ ἐπαισθητή.. Ὡς πρὸς τὴν συγγένειαν ἡ ὁποία συνδέει τὸν Ἔνσβορτ μὲ τὸν Φίλιππον, ἔχε ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ θὰ την μάθῃς.

Βεβαίως δὲν εἰμποροῦσες νὰ μου γράψῃς ἀφοῦ ἤσουν ἄρρωστος, μικρέ μου Ἰωάννη Καλογερᾶ. Τώρα ὅμως ποῦ εἶσαι καλά, περιμένω πολλὰ πράγματα. Πῶς σου ἐφάνη λοιπὸν ἡ Κυριακή μου, ποῦ μὲ τόσην ἀνυπομονησίαν τὴν ἐπερίμενες;

Ἔλεγα καὶ ἐγώ: Μὰ τί ἔγινεν αὐτὸς ὁ *Φοῖβος Ἀπόλλων*! Ποῦ νὰ μαντεύσω ὅτι ἐπερίμενες, καὶ *ἀνυπομονότατα* μάλιστα, τὸ δίπλοῦν μου φύλλον διὰ νὰ μου γράψῃς. Σοῦ ἤρεσε λοιπὸν ἔ; Εἶπα εἰς τὸν Ἀνανίαν τί μου γράφεις καὶ ἐκόπε ἕνα θυμό! Ὕστερα ὅμως ἐγέλασε.—Ποῦ νὰ εἴμεθα ὅλοι *Ἀπόλλωνες*! εἶπε. Ὁ κ. Φαίδων θὰ γράφῃ πάντοτε τὰς Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς του· καὶ μου εἶπε νὰ σ' εὐχαριστήσω δι' ὅσα γράφεις.

Ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων χαιρετᾷ τὸν φίλον του *Δίαντα Τελαμώνιον* καθὼς καὶ τὴν *Ἠλεχίδα*, τῆς ὁποίας γνωρίζει τὸν ἀδελφὸν Κωσταντῖνον.

Πεζὸς ἐπῆγες ἢ μὲ ποδήλατον, *Ἀκάμαντε Ποδηλάτα*, εἰς τὰ Πατήσια τὴν Πρωτομαγιάν; Μᾶλλον μὲ ποδήλατον, ὑποθέτω διότι αἱ ἐντυπώσεις σου εἶνε πολὺ ταχεῖαι... Σοῦ εὔχομαι τὴν λαμπροτέραν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις σου. Ἂν, ὅπως λέγεις αἱ πνευματικαί σου ἀσκήσεις εἶνε καλαί, θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὴν σειράν των.

Διατί τόσῳ σύντομον τὸ γραμματάκι σου, *Μικρέ* μου *Ἱππεῦ*; Ἄλλην φορὰν, σὲ παρακαλῶ, νὰ μου γράφῃς περισσότερα. Σοῦ ἔστειλα τὸ φυλλάδιον ποῦ δὲν εἶχες λάβῃ.

Πρώτη-πρώτη μοῦ ἦλθεν ἡ ἀπάντησίς σου εἰς τὴν Β' μου Κυριακήν, *Διονυσμένε Τυμφρηστέ*. Ὁλονὲν ἔρχονται αἱ ἀπαντήσεις τῶν μικρῶν μου φίλων. Φαίνεται ὅτι εἰς τὸν διαγωνισμὸν αὐτὸν θὰ λάβουν μέρος πολὺ περισσότεροι

ἀπὸ τὴν πρώτην φοράν. Ἐμπρὸς λοιπόν, μικροί μου φίλοι, στείλετέ μου τὰς ἀπαντήσεις σας καὶ μὴ περιμένετε τὴν τελευταίαν στιγμήν. Αὐτὸ μὲ παρακαλεῖ νὰ σας εἴπω ὁ Ἀνανίας, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε πάλιν νὰ ταχτοποιήσῃ τὰς ἐπιστολάς.

Ἀλήθεια λοιπόν, *Μή με Δημόνες*, ἂν ἤσουν εἰς τὴν θέσιν μου θὰ ἐβράβευες τὸν *Λαλασμὸν Κόμιον*; Κ' ἐγὼ ἂν ἤμουν εἰς τὴν θέσιν σου, τὸ ἴδιον θὰ ἔγραφα.... Περιμένω τὴν ἀπάντησίν σου διὰ τὴν Β' Κυριακήν, κύτταξε πάλιν νὰ μή τὸ ἀνεβάλῃς ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, διότι δὲν θὰ προφθάσῃς!

Ἀνδρεῖε Ἠπειρῶτα, τὸ ἰατρικόν σου μοῦ ἐσύστησες διὰ τὸν λόξυγγα, τὸ ἔδοκίμασε τὸ *Μή με Δημόνες*, τὸ εὗρε ἀσφαλέστατον καὶ σ'εὐχαριστεῖ πολύ. Τὰ ἴδια μου γράφει καὶ ἡ *Ἡρωϊκὴ Πάργα*.

Ἡ *Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου* συγχαίρει τὴν *Ἀττικὴν Νύκτα* διὰ τὴν ὡραίαν της ἀπάντησιν καὶ μὲ παρακαλεῖ νὰ τῆ εἴπω ὅτι πολὺ ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸνομά της τοὐλάχιστον τὰ ἀρχικὰ αὐτοῦ στοιχεῖα καὶ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς της.

Ἄκουσε, Δ. Βέργε, τί μου ἀπαντᾷ ἡ *Ἡρωϊκὴ Πάργα*: Δὲν δύναται, λέγει, νὰ σου εἴπῃ τὸνομά της, ἀλλὰ σὲ γνωρίζει πολὺ καλά, τοὐλάχιστον ἐξ ὄψεως· ἔχεις εἰς τὸ ναυτικὸν φόρεμά σου μίαν μεγάλην ἄγκυραν εἰς τὸ στῆθος. Ἀλήθεια λέγει ἡ *Ἡρωϊκὴ Πάργα*;

Μετὰ μεγάλης μου εὐχαριστήσεως σὲ δέχομαι μεταξὺ τῶν φίλων μου, μικρέ μου *Ὀλυμπιονίκα*. Εἴθε, ὅταν μεγαλώσῃς νὰ ἐπαληθεύσῃς τὸ ψευδώνυμόν σου.

Ἡρωϊκὴ Πάργα, περιμένω ἀνυπομόνως τὴν φωτογραφίαν σου· δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ μ'ἐρωτήσῃ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μεχρι 6 Ἰουνίου 1896.

Νέος διαγωνισμὸς τῶν λύσεων

ἄρχεται ἀπὸ σήμερον, ὁ 47ος, εἰς τὸν ὁποῖον δύνανται πάντες οἱ βουλόμενοι νὰ λάβωσι μέρος, συμμορφούμενοι πιστῶς πρὸς τοὺς ἀνωτέρω δημοσιευομένους ὅρους.

229 Λεξίγριφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτον μου, νῆσος τὸ δεύτερόν μου,
Ἀρχαῖος δέ τις βασιλεὺς εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους.

230. Συλλαβόγριφος.

Γράμμα ἁπλοῦν τὸ πρῶτόν μου
καὶ σκοτεινὸν τὸ δεύτερόν μου
Δένδρον γλυκεῖς φέρον καρπούς,
ἂν θέλῃς καὶ τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθεμένης Πεδιάδος.

231 Ἀναγραμματισμός.

Μέσα του καθένας μ' ἔχει ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς.
Συντροφος τοῦ ὁδοιπόρου ἂν με ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τὶκ-Τάκ.

232. Κυβόλεξον.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΑΑΑΑΑΗΗΙΜΜΝΝΝ ΞΣ σχηματίσον κυβόλεξον τοῦ ὁποίου μία λέξις νὰ εἶνε μ α ΐ α.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀκτασελήνου Κρόνου

233. Πυραμίς.

```
+
. + .
. . + . .
. . . + . . .
```

Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων, ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Ἑλλάδος· αἱ δὲ 6 στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νὰ ἀποτελῶσι τὸ ὄνομα Νομοῦ, αἱ ἄνω τέσσαρες κτηνῶν, καὶ αἱ ὑπεράνω δύο σύνδεσμον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φλογερᾶς Ἀκτῖνος τοῦ Σουλίου

234-239. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ καταλλήλου συναρμολογήσεως τῶν κάτωθι δεκαπέντε συλλαβῶν σχηματίσον τὰ ὀνόματα ἓξ ζώων.

Δι – αρ – γρις – ε – θη – θηρ – κος – κτος – λα – να – παν – πι – τι – υ – φος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀκαράνου Ποδηλάτου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 3 Μαρτίου 1896

134. Καμέλια (κ. μέλι, α.) — **135.** Ρωσσία (Ρ, Σ. Α). — **136.** Κόρη, κόμη. — **137** Διότι καὶ ἡ Ἀφροδίτη ἦτο τῆς Διώνης θυγάτηρ καὶ αὐτὸς ἦτο Διονύσιος (Δ ι ώ ν η ς υ ἱ ὸ ς). — **138** Ο Ρ ΤΗΝΟΣ Ι Σ **139-144**. 1, Βαλεντία. 2, Βερολῖνον, 3, Κεπίγνη. 4, Λισαβών. 5, Μεσσήνη. 6 Μιλάνον. — **145-148** Τῇ προσθήκῃ τῶν γραμμάτων σ. τ, σχηματίζονται αἱ λέξεις: κάστωρ, μεστός, σκότιος, τέρας. — **149**. ΛΟΝΔΙΝΟΝ (1, Λέρος. 2, Ὀδυσσεύς, 3, Νέῖλος. 4 Δαρεῖος 5, Ἴον. 6, Νέρων. 7, Ὄνος. 8, Νιτγάρας. — **150.** ΧΑΡΑΔΡΙΟΣ (Γ, ΧΑρικλώ. 2, ΡΑδάμανθυς. 3, ΔΡίλων. 4. ΟΣσα). — **151.** Δίκαζε μᾶλλον δύο ἐχθροὺς ἢ δύο φίλους· διότι ἐκ τῶν δύο φίλων ἀποκτᾷς τὸν ἕνα ἐχθρόν, ἐνῷ ἐκ τῶν δύο ἐχθρῶν ἀποκτᾷς τὸν ἕνα φίλον.

Ἐξεδόθη ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,, Ἐξεδόθη

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΕΩΝ ΠΡΩΤΟΤΥΠΩΝ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ ΜΟΝΟΛΟΓΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΩΝ

ΔΙ' ΕΟΡΤΑΣ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΩΝ

Τιμᾶται ἐν Ἑλλάδι δραχμὰς 2.— Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 2.

Βιβλίον κομψότατον ἐκ σελίδων 128, ἀπαραίτητον ἰδίᾳ διὰ τὰ Δημοτικὰ Σχολεῖα, Παρθεναγωγεῖα καὶ Νηπιαγωγεῖα, ὡς καὶ διὰ τὰς Οἰκογενείας, βιβλίον διδακτικώτατον καὶ τερπνότατον, τοῦ ὁποίου ἰδοὺ τὰ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος. — Τὸ Ποδήλατον' (Μονόλογος). — Ἡ ἑορτὴ τοῦ Νουνοῦ' (Μονόλογος). — Ἂν ἤμουν ἀγόρι! (Μονόλογος). — Σ' ἔπιασα! (Διάλογος). — Εἶνε κακός. (Διάλογος). — Πῶς ἐπέρασες χθές; (Διάλογος). — Τὸ ψεῦμα τοῦ Πετράκη' (Δραμάτιον). — Εἰκοστὸς τρίτος (Δραμάτιον). — Τὸ καινούργιο φόρεμα (Δραμάτιον). — Πῆγα 'στὸ Σχολεῖο (Νηπιακὸς Μονόλογος). — Πολυάσχολος (Νηπιακὸς Μονόλογος). — Ἐγὼ εἴδα... (Νηπιακὸς Διάλογος). — Οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες (Νηπιακὸς Διάλογος). — Συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως»! (Νηπιακὸς Διάλογος).

Μόνον τρία τεμάχια, τὰ σημειωμένα δι' ἀστερίσκου, ἔχουσι δημοσιευθῆ διὰ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Πρὸς τοὺς στέλλοντας ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον διευθυντὴν καὶ ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» εἰς Ἀθήνας δρ. 2 καὶ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 2, (δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους) στέλλεται ἀμέσως τὸ Παιδικὸν Θέατρον ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν.

Τὸ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ εὑρίσκεται εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ὁδὸς Αἰόλου 119 ἀπέναντι τῆς Χρυσοσπηλαιωτίσσης, καὶ εἰς τὰ κυριώτερα τῶν ἐν Ἀθήναις Βιβλιοπωλείων.